En evolució, però sempre Amics

Els Amics de les Arts, diumenge a Girona Foto: JOAN SABATER.

Els Amics de les Arts [http://www.elsamicsdelesarts.cat] van estrenar oficialment el seu quart àlbum d'estudi, Un estrany poder, diumenge passat a les escales de la catedral de Girona, com a cloenda del festival Strenes. Jugaven a casa –Joan Enric Barceló i Ferran Piqué són gironins adoptius–, amb les entrades exhaurides en 24 hores i les emblemàtiques escales que van servir com a escenari de Joc de trons ocupades per uns 800 incondicionals.

En un escenari decorat amb uns hexàgons encaixats com en un rusc d'abelles –una al·legoria del bon encaix entre els sis membres dels grup en directe?–, Els Amics de les Arts van presentar un repertori ben estructurat: van tocar deu dels dotze temes del nou disc –només es van quedar fora la malenconiosa La llum que no se'n va i la hiperrealista Salvador, potser pel seu final "fatídic"– i les altres onze cançons de la nit, com si fossin un equip de futbol dissenyat per guanyar, es van triar dels tres discos anteriors segons el sistema de joc 4-4-3: quatre de Bed & Breakfast (2009) –Les meves ex i tu, Jean-Luc i, ja en els bisos, 4-3-3 continuen sent moments àlgids dels seus concerts–, quatre d'Espècies per catalogar (2012) i tres de Només d'entrar hi ha sempre el dinosaure (2014). A aquestes alçades de la pel·lícula, els Amics ja han de prescindir d'uns quants temes que en algun moment es van considerar imprescindibles en els seus directes i també dels comentaris graciosos que es repetien en les seves primeres gires, per falta de repertori o per preservar aquell esperit inicial de companys de pis una mica bandarres.

Després de més d'una dècada com un dels grups de més èxit del país –demà inicien una tanda de tres plens seguits a Barts, dins del Guitar BCN–, Els Amics de les Arts s'han marcat nous reptes: ben dirigits pel productor escocès Tony Doogan –diumenge era a Girona–, el grup pot anar del pop més directe de Les coses i 30 dies sense cap accident, que van obrir el concert, i Primer en la línia successòria, que el va tancar, fins a composicions més ambicioses i amb riques harmonies vocals com ara El vent tallant, que tanca una espècie de trilogia amb Reykjavik i Louisiana. Ara el repte és continuar creixent com a músics sense deixar de ser mai ells mateixos. Amb aquesta promesa van tancar una nit triomfal que ni una tímida pluja va aigualir.

Publicat a:
-El Punt Avui. Comarques Gironines 03-05-2017 Pàgina 42
-El Punt Avui. Barcelona 03-05-2017 Pàgina 30
-El Punt Avui. Camp i Ebre 03-05-2017 Pàgina 30
-El Punt Avui. Lleida 03-05-2017 Pàgina 30
-El Punt Avui. Maresme 03-05-2017 Pàgina 30
-El Punt Avui. Catalunya Central 03-05-2017 Pàgina 30

Font del document:
http://www.elpuntavui.cat/cultura/article/19-cultura/1132898-en-evolucio-pero-sempre-amics.html